

nedsatte til at foreslå en sikring af det danske systems konkurrencedygtighed.

Udvalget vurderede de danske eksportkreditordningers konkurrenceposition generelt og foretog bl.a. sammenligninger med tilsvarende ordninger i udlandet. I den forbindelse var det bemærkelsesværdigt, at brugen af de danske ordninger har været stærkt faldende i de seneste år, mens de udenlandske ordninger generelt viser stærkt stigende tendens. Det peger i sig selv på, at de danske ordninger ikke er tidssvarende.

En international sammenligning, som udvalget foretog, pegede på, at OECD-landene i stigende grad anvender eksportkredit som handelspolitisk instrument. Det betyder, at de statslige eksportkreditordninger har oplevet en stigende indbyrdes konkurrence, som har medført en betydelig produktudvikling. Udvalget vurderede på den baggrund, at der var behov for en fornyelse af de danske ordninger.

Det nuværende danske system er karakteriseret ved mange indgange for brugerne. Det omfatter i alt 11 ordninger, og såvel beslutningsstrukturen som administrationen af ordningerne er komplekse og involverer et relativt stort antal aktører. Eksportørerne har således 7 forskellige indgange til ordningerne.

På baggrund af disse vurderinger foreslås det at samle administrationen af en række eksportkredit- og -finansieringsordninger, bl.a. for skibe, i én enhed under Erhvervsministeriet, nemlig i Eksportkreditfonden. Der indføres tillige en adgang til at iværksætte særlige programmer, som vil sikre, at danske eksportvirksomheder hele tiden kan tilbydes finansieringsvilkår, som er konkurrencedygtige i forhold til deres udenlandske konkurrenter. Herved skabes der fremtidssikrede rammer for en forbedring af de danske ordninger, som vil øge de danske eksporterhvervs konkurrenceevne.

3. Forslag til ny struktur

Eksportkreditsystemet skal fortsat rette sig mod to overordnede og tæt forbundne politiske mål, nemlig for det første ønsket om at styrke og udvikle danske eksportørers konkurrenceevne, for det andet i tilknytning til østlandepolitikken og u-landsbistanden at udvikle disse landes markeder og industrier – også via de kommercielle handelsrelationer.

De kortfristede kommercielle risici i industrialiserede lande skal fortsat dækkes på det private marked. Den statslige eksportkredit skal alene dække de ekstraordinære risici, som virksomhederne kun i ringe grad kan påvirke, og som ikke dækkes af det private marked, dvs. politiske risici og kommercielle risici på mellemlang og lang sigt, samt kortfristede kommercielle risici i østlande og visse udviklingslan-

de. Den statslige ordnings dækningsområde vil løbende blive tilpasset i lyset af den aktuelle kapacitet i det private marked. Lovforslaget medfører således ikke ændringer i denne afgrænsning mellem den statslige og den kommercielle eksportkredit, der indførtes i 1992.

Reformen tager især sigte på at skabe færre indgange for virksomhederne og på at koordinere administrationen med henblik på at etablere rammerne for forbedringer og skabe bedre mulighed for at sikre danske virksomheder internationalt konkurrencedygtige vilkår.

Den statslige indsats foreslås fremover opdelt på tre produktionscentre:

- Områderne blandede kreditter til udviklingslande og investeringsgarantiordningerne for henholdsvis udviklingslandene og for øst- og centraleuropæiske lande vil fortsat henhøre under Udenrigsministeriet.
- Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene (IFU) og Investeringsfonden for Østlandene (IØ-fonden) vil fortsat forestå arbejdet med direkte investeringer, især i form af joint ventures, i henholdsvis udviklingslandene og i øst- og centraleuropæiske lande.
- De øvrige statslige finansielle eksportfremmeordninger samles i Eksportkreditfonden under Erhvervsministeriet.

Årsagen til denne tredeling skal findes i den bistandsorienterede udformning af de blandede kreditter og investeringsgarantiordningerne. Tilsagn i forbindelse med blandede kreditter og investeringsgaranti er i modsætning til eksportkreditgarantier baseret på en vurdering af konkrete projekters udviklingsmæssige betydning i bestemte regioner. Endvidere dækkes udgifterne, herunder eventuelle hensættelser, til disse ordninger under bevillingerne vedr. udviklingslandene mv., der administreres af Udenrigsministeriet. På grund af disse forskelle mellem blandede kreditter, investeringsgaranti og den øvrige statslige eksportkreditgaranti og -finansiering indebærer lovforslaget ikke en samling i EKF's regi.

For så vidt angår joint venture investeringer, påtager staten sig en relativt stor risiko for en beskedent præmie, når fonde etableret af staten stiller risikovillig kapital til rådighed. Hertil kommer, at der i erhvervslivet er et bredt kendskab til IFU og IØ-fonden, der også har opbygget en betydelig ekspertise i joint venture investeringer, som det er hensigtsmæssigt at bevare.

Der vil blive tilstræbt størst mulig koordination mellem de tre produktionscentre. Det vil f.eks. kunne gælde vurdering af risikoen ved investeringer i de forskellige lande. Et tættere samarbejde vil naturlig-